Ч. 142. Неділя 10 липня (27 червня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в п. к. Старостнах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Ще про подорож д-ра Кербера до Галичини. — Демонстрациї в Інсбруку. — Арештованя у Фінляндиї. — З Порт Артура).

„Konserv. Korresp.“, котрої голос має иноді значінє, бо буває відгомоном поглядів деяких кругів або осіб, заговорила про подорож д-ра Кербера до Галичини, як слідує: Може бути, що ся подорож буде мати якісь політичні наслідки, але то річ певна, що ніхто не думав робити з неї подорож політичну. Коли она причинить ся до того, щоби відносини межи Колом польским а правительством настали догіднїйші, то Чехи не мають ніякої причини тим журити ся. Бо при нотoричній прихильности, яку мають Поляки для чеських бажань — події послідної сесиї парляментарної можуть виставити на то найвимовнійше сьвідоцтво — може Чехам бути лиш приязно, коли ті, що за ним обстають, стоять в добрих зносинах з правительством. Річ длятого неймовірна, щоби ся подорож мала пошкодити Чехам а длятого також і ширений в деяких чеських кругах погляд, мов би то подорож ся була вимірена против Чехів, єсть хибний?

В Інсбруку прийшло оногди по полудни до бурливих демонстраций італїяньских студентів з причини складу екзамінацийної комісиї. Демонстрация була головно звернена против предсїдателя комісиї правничої. Вечером відбули ся збори італїяньских студентів. Позаяк перед салею зібрало ся було богато німецких студентів і горожан, полиция розвязала збори і зробила порядок. Італїяньскі студенти пустились тодї до центральної каварні, котру однакож полиция вже перед тим була замкнула з обави розрухів. Демонстрация тревала більше як дві години і підчас неї арештовано кількох людий. Вчера знов рано уставились були перед університетом німецкі студенти, щоби не пустити італїяньских студентів на виклади. Полиция явила ся була у великій силї, однак до демонстрациї не прийшло, бо Італїянцї не прийшли до університету.

Убите Бобрикова, хоч би оно було й ділом одного чоловіка без відомости і участи других, потягне сумні наслїдки для Фінляндиї за собою. Дотеперішні відносини не змінять ся а за то настане тим більший гнет, котрий вже тепер зачинає проявляти ся численними арештованями. З Гельзінґфорсу доносять іменно: Батька Евгенія Шумана, котрий позбавив житя Бобрикова, бувшого сенатора і двох професорів університету: дра Ернеста Естляндера, урядника банку Альфтгана і асистента бібліотеки Кумерова арештовано і відставлено під ескортою жандармів до Петербурга, де, як кажуть, мають їх переслухувати. Крім згаданих осіб арештовано ще і відставлено також до Петербурга професора цивільного права і римского бар. Вреде, знаменитого правника Фінляндиї.

Що чувати в Порт-Артурі? — Сего хіба ніхто не годен в теперішну пору сказати, але майже так само не можна сказати, що діє ся під Порт-Артуром. Росияни не можуть давати ніяких вістий, Японцї не хотять. З Токіо доносять, що при японьскій армії під Прт-Артуром нема анї одного чужинця а свобода рухів кореспондентів і всїляких аташе військових єсть дуже обмежена. Японцям, видко, дуже розходить ся о то, щоби не дістала ся нї найменша вість з Порт-Артура до публичної відомости. А то річ проста і легко понятна. Здобути сю кріпость не так легко і Японцї мусять бути приготовлені на неодну поражку підчас облоги. Вісти о таких хвилевих поражках могли би з одної сторони додавати більше охоти і відваги российским військам, з другої сторони ослаблятн віру японьского війська в свої сили а що найважнїйше, ослабляли би славу, яку Японцї виробили собі в цїлім сьвітї.

Все то, що знаємо о подіях під Порт-Артуром, походить з дуже непевного хіньского жерела, від тих Хінців, котрим удало ся втечи

---

22)

БЕЗ МОВИ.

(З российского — *Володимира Короленка*.)

(Дальше).

Хто знає, що дальше було би стало ся, коли би в тій хвили не був увійшов скорим кроком до судової салї Нілов. Він перетиснув ся до Матвія, задержав ся перед ним і спитав по российски:

— Гей, земляче! Що ви тут таке наробили?

При перших звуках того голосу кинув ся Матвій наперед і притискаючи руку молодого чоловіка до уст та хлипаючи як дитина, покривав її поцїлуями.

По чвертьгодинній перерві почала знов судова саля містера Дікінзона наповнювати ся Горожанами міста Дубльтавну, котрі між тим довідали ся, що як виявило ся, чужинець має як найліпші наміри. В российскім джентльмені, котрий працював в тартаку, найшов він земляка і оборонця, котрого не богато коштувало відперти обжалованє. Судия Дікінзон одержав цїлком вдоволяючі відповіди на питаня: Your name? Your nation? і на всїлякі инші, що дотикали справи. Гордий на сьвітлий успіх, що увінчав єго переслуханє, забув він навіть нелюдкодушно на свій поломаний новий капелюх і коли скоро полагодив урядові формальности, подав обжалованому руку, желаючи єму щастя задля єго бистроумности, котра спонукала єго вибрати з усіх міст Амерякн саме Дубльтавн на місце свого осідку... На закінчене завдав Матвієви питане:

— How do you like this country, sir?

— Він би хотів знати, як вам сподобала ся Америка? — переклав Нілєв.

Матвій, що все ще досить тяжко дихав, махнув рукою.

— Ах! Аби она під землю запала ся! — сказав голосом повним пересьвідченя.

— Що каже джентльмен про наш край? — питав цікаво судия Дікінзон, викликуючи рівночасно найбільшу цікавість всїх присутних.

— Каже, що потребує ще часу, аби пізнати і оцінити всї прикмети краю...

— Very well! Відповів достойне розумного чоловіка! — сказав Дікінзон з найбільшим вдоволенем.

XXXI.

Слїдуючого дня вийшла часопись міста Дубльтавну в побільшенім обемі. На першій сторонї пишав са портрет містера Метю, нового мешканця доброго міста, а в статї заосмотреній кількома сензацийними заголовками, обертав ся редактор до цїлої прочої Америки взагалї, а до міста Нового Йорку в окрема... „Від тепер — так він писав — може місто Дубльтавн гордити ся тим, що єго судия, містер Дікінзон, розвязав щасливо питане, над яким перші учені Нового Йорку дармо ломили собі голови. Славний дикий, виновник подій в центральнім парку, котрого опис в такім перекрученім виді облетів цїлу Америку, перебуває тепер як гість в нашім місті. По незвичайно зручнім слїдстві дуже досьвідного в своїм званю судиї, містера Дікінзона, показало ся, що він єсть Росиянином, родом в губернії Лозище (одної з найзначнїйших і найпросьвіченїйших тої могучої заприязненої держави), християнином і — додамо від себе — дуже лагідним чоловіком, незвичайно милим в поведеню і найльояльнїйшим горожанином. Він виявляв правдиво християньску радість, коли довідав ся, що здоровлє мнимо убитого поліциянта Гопкінса поправило ся і що той поліциянт повнить вже знов свою службу. Тим ліпше для поліцаянта Гопкінса! Однако опираючи ся на гадці найліпших правників нашого міста, позволимо собі замітити, що одинокою особою вмішаною до тої справи повинен би бути лише поліциянт Гопкінс, бо в нещастю, яке его стрітило, провинив ся тілько він сам. Так, повтаряємо, що він сам завинив, бо спокійного чужинця, що обернув ся до него з виявом любови і довірія, ударив перший палицею по голові. Коли би судиї міста Нового Йорку були иншої гадки, коли би адвокат тої держави хотів доказувати що иншого, або поліциянт Гопкінс хотів вносити жалобу о відшкодованє, то будуть мати до дїла з найліпшими правниками Дубльтавну, котрі заявили, що радо приймуть ся боронити обжалованого безплатно. Але ледве чи того буде потреба, коли ми відкриємо ще одну клевету, яку наші новойорскі товариші по перi без достаточних доказів кинули на добру славу містера Метю, нашого поважаного гостя, а в будучности імовірно співгорожанина. Річ

з Порт-Артура або его охрестности. Коли би повірити тим вістям, то одна японьска дивізия підійшла дня 5 с. м. аж до гори Такушан положеної на 3 милї від Порт-Артура. Єсть то послїдне сїльце перед Порт-Артуром від всходу і там були шанцї і батериї, котрих кулї сягали аж на море. Як би повисша вість була правдива то се значило би, що Японцї стоять вже безпосередно під внутрішним кругом укріплень від всхідної сторони. Перед Порт-Артуром — сказано дальше в тій вісти — відлучила ся тота дивізия від другої і помашерувала через гори. Инша дивізия помашерувал знов вздовж головного гостинця на табор маринарский. Де стоїть той табор, годі знати, але що тут бесїда про гостинець, то можна припускати, що він хиба десь в тій сторонї, де гостинець сходить з гір до міста. Той табор — сказано дальше — не будуть Росияни могли держати, скоро Японцї возьмуть гору Такушан. Японцї заняли онигди також Форт ч. 16, положений при головнім гостинци до Порт Артура.

Бюро Райтера доносить з Чіфу: Після хіньских вістий відбула ся дня 4 липня велика битва на горбах на полудневий всхід від Порт Артура. Росияни мали 100 убитих і 50 ранених До забираня ранених і убитих ужито Хінцїв. Японцї, що обсадили ряди горбів коло Порт Артура завертають свої войска у всхідну (?) часть півострова. Хотять очивидно машерувати на табор маринарки, що знаходить ся в головній переделинї, котрою переходить ся до Порту Артура. Єсть погляд, що судьба кріпости зависить від здобутя тої позиції обсадженої 20.000 Росиянами.

Новинки.

Львів дня 9-го липня 1904.

— **Найд. Архікнязь Райнер,** ґенеральний інспектор кравевої оборони, загостив в своїй подорожи інспекцийній до Львова і замешкав в готелю Жоржа. Нинї перед полуднем відбула ся на янївских полях ревія войскова, а завтра о 2 год. 55 мін. по полудни виїзджає Найд. Архікнязь до Ярослава.

— **Мінїстер рільництва в Галичинї.** П. Мінїстер рільництва бар. Джованеллї приїде дня 16 с. м. до Галичини в супроводі радн. Двора Струшкевича і рад. бар. Сакена. П. Мінїстер буде оглядати деякі заведеня городничі і стациї досьвідові в Галичинї. Дня 20 с. м. приїде п. Мінїстер до Львова, а дня 22 с. м. поїде до Борислава, звідтам до Стрия і до Бережницї, де огляне тамошну школу рільничу, а на конець поїде до Підгорець до бар. Бруницкого. Звідтам поїде п. Мінїстер до Дроговижа, а дня 23 с. м. приїде знов до Львова. Дня 24 с. м. поїде бар. Джованеллї до Красного і Фирлеївки, а відтак верне назад до Відня.

— **Преосьв. епископ др. Хомишин** виїхав на довший час в сторони заліщицкого деканату.

— **В золочівскій ґімназиї** вписи до I кляси на шкільний рік 1904/5 відбудуть ся 13 липня по полудни і 14 липня перед полуднем. Письменний іспит відбуде ся дня 14 липня по полудни, а іспит устний 15 липня перед полуднем

— **„Народний Дім“ в Підгайцях.** Дня 14 с. м. відбудуть ся в Підгайцях, в комнатах тов. „Родина“ перші загальні збори в цїли основаня „Народного Дому“. Початок о 5 год. по полудни.

— **Народні вечерницї в Зборові** в память 43 роковин смерти Тараса Шевченка відбудуть ся дня 12 с. м. (в день сьв Петра і Павла). Дохід призначений на будову „Народного Дому“ в Зборові. Початок о год. $\frac{1}{2}$ до 8-ої вечером.

— **Наслїдки вибуху льокомотиви.** На двірци Лазаря в Парижи розсадило дня 4 с. м. з незвістної причини льокомотиву при виході з тунелю якраз під великим мостом, що іде понад двірцем а не сходить ся кілька улиць. Люди тої части міста, де настав був вибух, і особи, котрих він захопив на улици, розповідають, що роздав ся був так страшенний гук, як коли би підчас якого сильного землетрясеня, а сила вибуху була так велика, що кусні розірваної льокомотиви полетїли понад маґазин товаровий і другу каменицю високу на пять поверхів аж на улицю поза тими будинками. Розкинені кусні важили по 200 кільо. В улици Бера кусень зелїза з льокомотиви пробив стїну якоїсь каменицї з переду на пятім поверсї, розбив стелю четвертого поверха і задержав ся аж на третім поверсї. На щасте під ту пору не було нікого в помешканю. Тиснене воздуха було так велике, що у всїх вікнах в сусїдстві розсадило всї шиби, котрі ще не повибивав був град куснїв зелїза. В городах перед домами вирвало із землї всї поменші ростини і они виглядали так як би їх хто кипятком поларив. У віддалі на кількасот метрів від місця вибуху станули були всї годинники. На улицях конї пополошили ся. Стїни домів обернених фронтом до місця вибуху були так подїравлені, як колиб хтось стріляв до них з мітралез. З самої льокомотиви остали на місци лиш колеса з помостом, впрочім все розірвало і рознесло майже без слїду. З 14 покалїчених людий був лиш один машинїст тяжко ранений. Топникови, що стояв разом з машинїстом коло льокомотиви, не стало ся нічого.

— **Конкурс.** Видїл Тов. „Шкільна Поміч“ в Сокали повідомляє отсим, що з новим роком шкільним т. є з днем 1 вересня 1904 приймe на приміщене 30 учеників до Бурси селяньскої ім. св. О. Николая в Сокали. Услівя принятя суть: 1) Оплата готівкою 4 К місячно. 2) Достава харчу через рік шкільний має бути від одного ученика така: барабольї 4 кірцї, 25 кільо круп ячмінних, 25 кільо пшона, 25 кільо гороху, 50 кільо муки пшеничної питльованої, 8 кільо солонини, 1 ґарнець масла, 2 гарцї сира, 1 копу капусти, $\frac{1}{2}$ кірця бураків, тиждневo по 2 бохонцї хлїба. В разї, коли хто не може харчу доставляти, платить 16 К місячно з гори за цїле удержане. Кождий питомець зложить при вступі до бурси одноразово 2 К за зужите інвентаря. Першеньство до принятя мають бувші вже питомцї тої бурси. — Зголошувати ся

іде іменно о тім, що він цїлком не кусає. Рух, який поліцияит Гопкінс так фальшиво толкував (що мало чести приносить бистроумности новойоркскої поліциї) має противно значінe найсердечнїйшого доказу поважаня, уживаного в лозівскій ґубернії особами найлїпших кругів. Він зігнув ся просто длятого, що хотів поцїлувати Гопкінса в руку. Такий самий рух мали ми нагоду замітити так супротив судиї Дікінзона і поліцианта Джона Келлея, як і супротив одного з его земляків, що тепер займає дуже скромне становище в тартаку містера Дікінзона, але котрому при его талантї і образованю усьміхає ся в тім краю на певне сьвітла будучність. Нема найменшого сумнїву, що коли би у нас на той вияв найбільшого поважаня було відповіджено також ударом в голову, був би поліцинт міста Дубльтавну зазнав того самого що й поліцинт міста Нового Йорку, бо росийский джентльмен володіє незвичайною фізичною силою. — Але Дубльтавн — говоримо то з гордостию — розвязав не лише етноґрафічну загадку, яка для гордого Нового Йорку показала ся надто тяжкою, але дав також згаданому місту примір правдиво християньского поведеня супротив чужинця — поведеня, що імовірно затре в его души сумні спомини з его побуту в Новім Йорку.

„З судової салї завів містер Нїлов — згаданий вже росийский джентльмен — свого земляка до малого свого мешканя на робітничій кольонії в тартаку коло Дубльтавну. Значна, переважно з молодих джентльменів і леді зложена часть населеня Дубльтавну проводила їх серед окликів вдоволеня аж перед двері дому, а навіть коли они увійшли до мешканя, нарід не розійшов ся, доки містер Нїлов не вийшов знов і не виголосив короткої промови на тему будучого розцьвіту нашого хорошого міста.... Скінчив просьбою, аби полишити в спокою его смирного земляка, котрий не привик до таких голосних і публичних заяв симпатиї“.

Очивидно автор тої статї не знав, що коли мешканцї Дубльтавну розійшли ся, Матвій аж лекше відотхнув і сказав:

— Що?... они вже цїлком пішли?

— Так — відповів Нїлов, що варив тим часом каву на спіритусовій лямпї.

— Ах, аби їх всїх трястя трясла! — сказав Матвій в гнїві м і упав на лавку. Нїлов лиш усьміхнув ся і не сказав нічого; він розумів, що така сила пережитих вражінь може утомити і такого сильного чоловіка. Тому дав ему скоро напити ся кави і поклав его спати.

XXXII.

Матвій спав цїлих двайцять чотири годин, а навіть трохи більше. Коли обудив ся, сонце вже заходило і осьвічувало малу комнатку своїми послїдними проміннями. Повернувший від роботи Нїлов здоймив свою синю робітничу блюзу, на котрій висїло кілька трісок. Навіть у волосю видко було тріски.

Матвій якийсь час не міг собі нагадати, де він властиво є і що з ним стало ся. Тому дивив ся спершу напів примкненими очима на молодого чоловіка, слїдячи з якимсь недовірєм кождий его рух, зі страхом, що то може бути лиш сон і що в найблизшій хвили знов щезне перед новою немилою дїйстностию.

Тимчасом Нїлов тихо переодів ся, убираючи замість робітничої блюзи легкий сукoнний сурдут, та сїв з якоюсь книжкою кочо стола.

Тепер не виглядав він вже як робітник і в голові Лозівця віджив на ново перелетний образ, який вже раз в ваґонї явив ся на хвильку перед его очима. Єму пригадав ся паньский двір окружений тїнистим огородом в Лозищи. Між тим двором а громадою була давна ворожда і довгі лїта тягнув ся процес о якусь землю. Він зачав ся ще за часів батьків, дїти вели его дальше і він клонив ся то на одну то на другу сторону. Справа була дуже замотана і немила, коли нагле старий пан помер. Его наслїдник приїхав до Лозища, скликав громаду і уступаючи у всім, порадив, щоби процес закінчити. Лозівцї, що не могли зрозуміти причини тої уступчивости, кричали і опирали ся ще якийсь час. Але відтак розумнїйші люди розібрали справу так, що імовірно молодий пан має довги і хотів би як найскорше батьківске майно проміняти на гроші, а процес стоїть тому на перепонї. Лозівцї старали ся відтак ще виторгувати для себе як найбільше і справу полагоджено. Відтак щез кудись молодий пан і не чути було про него нічого певного. Ходили лиш неясні, часом суперечні, але взагалі для молодого чоловіка не дуже похвальні чутки.

І тепер здавало ся Матвієви, немов би молодий пан і той чоловік, що саме здоймив робітничу блюзу і сидів з книжкою коло стола, був одною і тою самою особою. Він так здивував ся, що почав протирати очи. Лїжко затріщало під ним, Нїлов обернув ся.

— Ну, земляче, виспали ся? — спитав вічливо. — То будемо пити каву.

Лозиньский підняв ся несьміло і неповоротно, протягаючи отяжілі ноги і руки. Вчера тїшив ся тим чоловіком як своїм спасителем, нинї чув себе ніяково в его присутности. Крім того побачив з заклопотанєм, що в комнатї не було другого лїжка, значить господар відступив ему свое і що він був без чобіт, отже Нїлов мусів ему їх стягнути в часї его сну. Правда, що він їх не здоймав за цїлий час довгої дороги і его пекли ноги.... Однако тепер ті гадки викликали у него нездоволене. Він був тепер пересьвідчений о тім, що то лозівский молодий пан і що ті всїлякі вісти про него були правдиві. Отже він дїйстно прогуляв цїле батьківске майно і тепер на чужинї вів житє блудного сина. Але що він ему все таки вибачив прислугу а до того був паном, то Лозиньский постановив собі не дати зміркувати, що він его пізнав; однако в его поведеню слїдне було якесь поважане. То внесло в їх взаїмні відносини трохи замішаня і неясности. Нїлов поводив ся просто, але здержливо, Матвій був заклопотаний і замкнений в собі.

Коли Нїлов вернув другого дня з тарта-

треба устно, або письменно у Вп. Отця Митрата Левицкого, пароха в Сокали, однако найпізнїйше до 10 серпня с. р.

— **Град.** В Девятирі, равского повіта, падав дня 4 с. м. о 1-ій годинї пополудни через чверть години град величини волоского оріха і наніс великі шкоди в полях, городах і садах. Брили леду лежали довший час. — Із Снятинщини доносять з ріжних місцевостий, що дня 4 с. м. під вечір навістила тамті сторони страшна туча з градом. Град падав величини волоского оріха і за якої чверть години знищив всі земні плоди, вкриваючи землю верствою на 10 центиметрів. Вся надія хліборобів пішла на нї на що, люди, позбавлені всякої основи до дальшого житя, ломять руки. Найбільшої шкоди наробив град в Видиновї, Тулові, Карлові, Микулинцях і Снятинї.

— **Збіже заграничне а галицке.** Ц. к. Міністерство рільництва оголосило статистику про вислїд жнив в поодиноких краях Цїслїтавії за минулий рік. З тої статистики показує ся, що ми землї маємо досить, та не вміємо на нїй ґаздувати. Так пересїчна видатність збіжа в Цїслїтавії виносила з одного гектара в р. 1903: пшеницї — 11·9 сотнар, жита — 11·4 сотн., ячменю — 13·3 сотн., — вівса — 10·2 сотн., кукурудзи — 12·2 сотн. Натомість у всхідній Галичинї видав гектар землї: пшеницї — 7·9 сотн. (менше о 4 сотн.), жита — 5·9 сотн. (менше 5·5 сотн.), вівса — 5·5 сотн. (менше 4·7 сотн.), кукурузи — 10·2 сотн. (менше 2 сотн.). Навіть в західній Галичинї видатність збіжа була більша, як у нас, хоч там так засібної і придатної під управу землї нема а й на всю Австрию у нас земля числить ся до найплідвійших. Та не тілько в видатности на вагу показало ся наше збіже найнужденнїйшим, але також що-до своєї якости. Збіже ділимо що-до якости на придатне на продаж сьвітову (значить на вивіз) і непридатне. Отже придатного до вивозу було збіжа: нижно-австрийского 90·1%, ческого 90·2%, моравского 82%, східно галицкого 75%. Значить $^1/_4$ часть збіжа з річних жнив була у нас нездатна на продаж і мусїла або остати ся на власний ужиток або бути продана на місци за низшу цїну. Ось що значить, коли хліборобский стан не може наломити ся до вимогів новочасної господарки і ґаздує по старому, так як наші „дїти і прадїди“.

Господарство, промисл і торговля

— **Цїна збіжа** у Львові дня 8 липня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 9·60 до 9·80; жито 7·— до 7·25; овес 7.— до 7·25; ячмінь пашний —·— до —·—; ячмінь броварний 6·75 до 7·—; ріпак 8·75 до 9·—; льнянка 8·— до 8·25; горох до вареня 8·25 до 8·75; вика 5·— до 5·25; бобик 6·25 до 6·50; гречка —·— до —·—; кукурудза стара 6·25 до 6·50; хміль за 56 кільо 145·— до 150·—; конюшина червона —·— до —·—; конюшина біла —·— до —·—; конюшина шведска —·— до —·—; тимотка —·— до —·—.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 9 липня. Вісти о якійсь тайній подорожи міністра війни до Будапешту суть зовсім безосновні. Міністер Пітрайх поїхав був до Веспріма на вправи артилерії в стріляню, а що вправи перетягнули ся довше, то міністер не мав иншого получення з зелїзницею як лиш через Будапешт і мусів в Будапештї чекати три чверти години на двірци на поїзд до Відня.

Любляна 9 липня. Молодіж католицко-славяньска скликала збори під голим небом, в котрих взяло участь 10.000 людий. Промавляли на зборах посли Шустершич, Крек і Поґачнік. Велике віче славяньско-католицке ухвалено скликати на слїдуючий рік до Любляни.

Брест 9 липня. Межи війском а страйкуючими прийшло до лютої борби. Війско стріляло і зранило богато людий. Префект і командант місця зранені камінєм. Війско обсадило цїле місто.

Льондон 9 липня. Бюро Райтера доносить з Токіо: Ґен. Оку доносить, **що вчера по завзятій борбі заняв місто Кайпін** (Кайчу).

Льондон 9 липня. „Daily Chronicle“ доносить з Токіо: Японцї **здобули коло Кайпін 10 пушок** і взяли 50 Росиян в неволю.

НАДІСЛАНЕ.

Галя авкцийна

Львів, пасаж Миколяша

приймає всякі предмети вартістні, як дорогоцїнности, обставу, оружия, дивани, фортепяни і взагалї дїла штуки і старинности.

Вистава отворена цїлий день від 9-тої години рано до $7^1/_2$ вечером.

Вступ вільний.

Лїцитациї два рази тижднево, в понедїлок і в четвер

До відомости всїх Вп. Господарів.

Господарі, хто з вас знає, що Іван Плейза виробляє? — Ріжні плуги і сїчкарнї, дуже міцні, дуже гарні, млинки, рала наймоднїйші, до ужитку найздібнїйші! Та ще й тано; тож тра знати з ким найлїпше гандель мати:

Чужий пхає що найгірше, а говорить, що найлїпше. Коби гроші в руки взяти: йди мя — каже — позивати! — Час нам собі руки дати та й чужих не спомагати. Най не їдять білу булку, а до неї й нашу курку; нехай роблять, як ми робим, коло поля гною ходим! Наші гроші в нас тримаймо; чужим в гандель не даваймо! Чейже агент плуг не робить; на готовім він заробить.

На щож в двоє нам платити, коли можем ощадити. Турка близько Коломиї, там робітня є й до нинї: Іван Плейза не в кермує, кожду річ він сам пробує. Він вас, братя, не вшукає, бо він Христа віру має. А хто чого сам не знає, най лиш его поспитає; він на складї усе має цїнник даром посилає. Хто раз купить, буде знати, що у Плейзи мож дістати все найлїпше, найдешевше, тай ще другим 'ме казати, що найлїпше купувати: у

Івана Плейзи

в Турцї під Коломиєю.

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·42, 7·30, 11·45 рано, 3·00, 4·30 і 5·03 по полудни, 7·54 і 8·59 вечером (до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в недїлї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що недїлї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 5·48 рано, 9·30 і 10·50 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·04 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в недїлї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

ку, сказав, що Матвій може дістати роботу, як схоче і буде носити дерево з дараб. Матвій пристав очивидно з радостию на то і вкоротцї вчерашна слава, чоловік, про котрого говорили всї часописи Америки, став простим робітником в тартаку містера Дікінзона. Сила і певність, з якою Матвій працював, придбали єму признанє і за яких два тижднї працював він вже побіч Нїлова. Вечером вертали разом до дому обсипані трачинєм.

Матвій найняв комнату побіч Нїлова, в полудне обідали спільно в однїй гостинници. Матвій нїчого не говорив, але єму видавало ся правдивою божевільностию їсти в гостинници і він все о тім гадав, що пізнїйше устроїть ся дешевше. Коли прийшов перший обрахунок, здивував ся, побачивши, що по відтягненю всїх видатків лишилось єму ще досить гроший. Він відложив їх і купив собі лиш трохи біля.

Тиждень пізнїйше сказав до него Нїлов, що поїдуть оба до Дубльтавну, де він, Нїлов, буде мати відчит. Они прийшли до великої салї повної людий, де їх приймила окликами і свистом (в Америцї єсть то ознака вдоволеня). Відтак всьо замовкло, судия Дікінзон сказав кілька слів, показуючи то на Матвія то на Нїлова і відтак почав той щось довго і плавно оповідати, показуючи від часу до часу ріжні місця на великій карті. Зложена в великій части з робітників публика слухала з напруженою увагою і устроїла їм при кінци знов овацию.

Коли відтак вернули до дому, виймив Нїлов купку гроший з кишенї і поділив єї на дві части, з котрих одну дав Матвієви.

— То заробили ми оба нинї — сказав він. — То гроші за відчит. Я оповідав о нашій вітчинї і о ваших пригодах. По справедливости припадає вам половина.

Матвій хотів спершу опирати ся, але остаточно взяв гроші. В тім часї єго відносини до Нїлова сильно змінили ся і хоч він не всьо розумів, то однако покинув думку про блудного сина. Одержавши гроші, поглянув на Нїлова з заклопотанєм. Він хотїв в якийсь спосіб виявити свою вдячність і поважанє. Єго уста наблизили ся до руки Нїлова, колїна вігнули ся до глубокого поклону. Однако в лици Нїлова було щось такого, що Матвій здержав ся. Він взяв гроші, поклав їх перед себе і сказав:

— Але що... простїть і не гадайте нїчого злого.... Чи тут дуже богато гроший?

— Не дуже богато, але досить, аби ви собі купили нове одїнє — відповів Нїлов. — Ви ходите все в тім самім і до роботи і в сьвята.

— Ах — сказав Матвій і махнув рукою. — Я простий чоловік, робітник.

— Тут всї прості люди і робітники не уважають ся гіршими від инших та не хотять в нїчім ріжнити ся. Я вам раджу купити собі одїнє і біле.

Матвій глядів в землю.

— Простїть — сказав. — Не тому, аби я може не хотів вас слухати... або що.... Але... скажіть менї: чи можна тут з роботи ощадити гроші на дорогу?

— Куди?

— Назад до старого краю! — сказав Матвій пристрастно. — Бачите, дома продав я хату, землю і коня.... А тепер я готов працювати як віл, аби вернути — стати там хоч би послїдним денним зарібником....

Нїлов роздумуючи над чимсь перейшов ся по комнатї, відтак задержав ся перед Лозиньским і сказав:

— Слухайте, Лозиньский. Тілько заробити можна. З часом можна й вернути. Але... кождий чоловік мусить знати, що робить. Чого ви приїхали сюди?

— Ах — сказав Матвій, махнувши рукою. — Що чоловікови не приходить до голови?

(Конець буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).